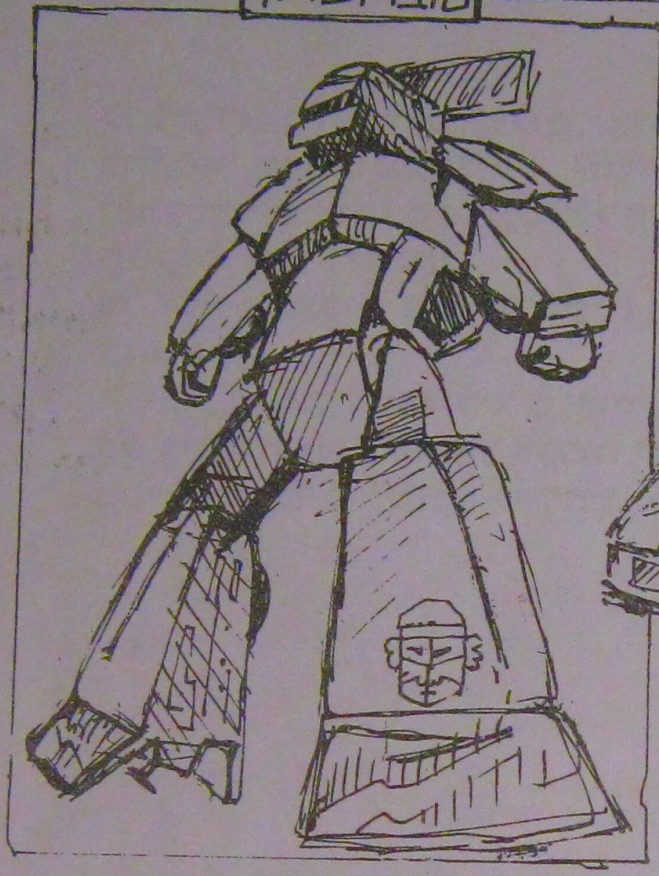

15.12.9000

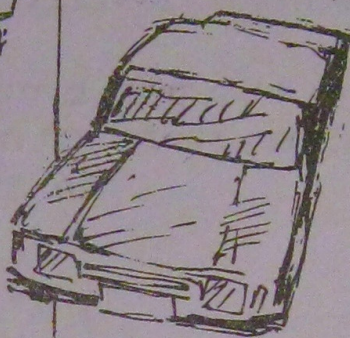
כופרי הקבר

סוברטרון

גליון מס 80000

חדש פסדת ה'רובוטריקים'

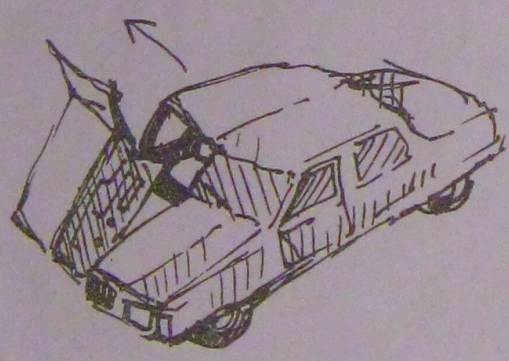

קבר

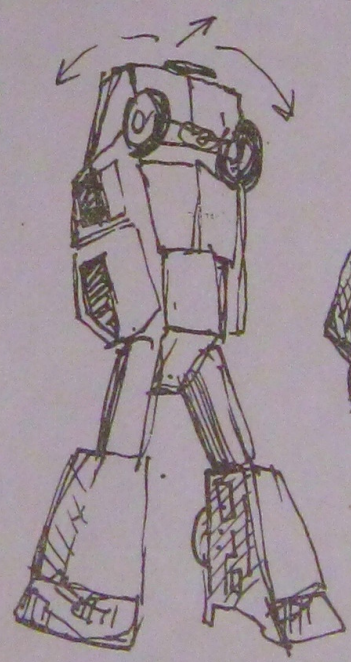
ק'בועטק'ים'

"סוברטרון"

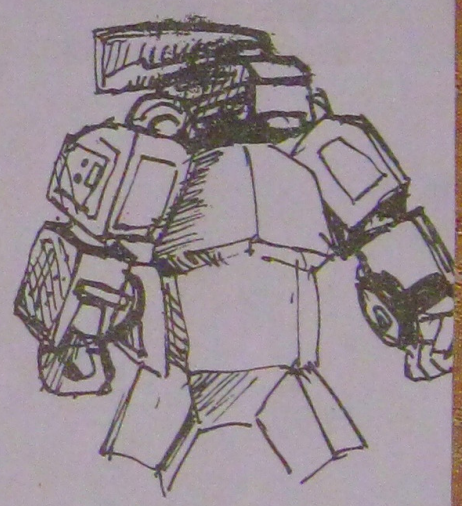
הרובט שהוכן לרכב הפעלולים.

1

2

3

מיקדש לנפמן והבעה'

דבר הכופר

לכל קוראנו היקרים, שלום. אנו מוציאים הפעם עלון מצומצם, כתוצאה מקשיים בעריכה. קשיים הנובעים בעיקר מהיותה של העורכת המכהנת סטודנטית למשך השבוע. והיותו של ממלא המקום, חצי דיסלקט.

כל שאר הנוגעים בדבר עסוקים בבניית הסאונה. ולכן גם האיחור.

השבוע לא יהיו קומיקסים בוטים (בעלי מטען מיני מיותר) אלא רק ביקורת חברתית חד צדדית ולא צודקת. כמו כן שחיטות בקיבוץ ומכתב תשובה לאדם בן חנוך.

יבין

החטא ועונשו.

קוראים לי רז מעין. נולדתי לפני 26 סתווים וגדלתי במהלך רוב שנותי בקיבוץ כפר הנשיא לו אני קורא בית. כיום אני על תקן סטודנט עד 12/00 מסיים קורס מורי דרך ובמקביל התחלתי לעבוד במכונה הקדם צבאית במעין ברוך.

ביום שבת 21/10 נסעתי בחזרה הביתה. השעה הייתה 1:30 לפנות בוקר. הכביש היה ריק. ברדיו השמיעו את הוטל קליפורניה, שיר אהוב...
מכה!!!

התעוררתי. ה-694- משפשף את צדו השמאלי עם מעקה הביטחון, שובר לימין, עוצר בצד, תחושה מחורבנת. מחנה את המכונית במוסק, משאיר הודעות לסדרן הרכב ולמוסכניק, תולה הודעה לקונית מתנצלת בארון המפתחות ומסתכל בחשש כבד, תוך תחושת אשמה הולכת וגוברת, לראות את מי תקעתי בלי רכב למחר.

שעת צהריים הטלפון מצלצל בחדר, על הקו סדרן הרכב, מודיע לי שקיבל את הודעתי ושאני בשלילה זמנית עד הבירור שיתקיים שבוע הבא ובו יוחלט בנוגע לעתידי כנהג בקיבוץ. עברך אינו מרשים הוא אומר לי, 3 תאונות ב4 שנים, והשווה אותי בצורה מעליבה לחברת משק מבוגרת (השם שמור במערכת).

ב-11/95 ירדתי עם פולקסווגן לתעלה, התאונה באחריותי. בסוף 96 מכונית חתכה מולי בסיבוב ונתקעה בי, התאונה ארעה שלא באחריותי. מ-11/95 ועד-10/00 עברו 5 שנים ובהן 2 תאונות באחריותי.

שבוע לאחר התאונה עדין לא נקראתי לברור ונוצר הרושם שהעניינים מושהים.

בינתיים ה-221- ירד מהכביש ליד אילת, בן משק נרדם על ההגה. המכונית TOTAL LOST. אנשים בקיבוץ מקשרים את התאונה אלי ופונים לשאול למה אני מסתיר את זה. כל זה קורה, כיוון שיש איפול כבד של גורמים, מסדרן הרכב ועד המוסכניק, המלווה בניחוחות כבדים להליכים לא כשרים (השמות שמורים במערכת).

שבועיים לאחר התאונה שלחתי מכתב לסדרן הרכב והעתק למנהלת אגף החברה ובו דרישה לעידכון לגבי תהליך הבירור. לא התקבלה כל תשובה.

יום שישי ה-17/11 הלכתי מיוזמתי לדבר עם סדרן הרכב. נאמר לי שהתקיימה ישיבה באותו היום והכיוון הכללי הוא שלילה של 1/2 שנה. ואני שואל את עצמי: מה לעזאזל קורה כאן?

שלילה ל 1/2 שנה בגלל 2 תאונות תוך 5 שנים. אם המגמה היא להוריד בני משק מהרכבים תהיו ישרים ותגידו לנו בפנים. האם חברי משק שבצעו מספר תאונות ב-5 השנים האחרונות יקבלו שלילה ל 1/2 שנה? עזבו, אני יכול להגיד לכם מראש שלא. כל אחד שנמצא פה ללא רכב פרטי ומקבל שלילה ארוכת טווח, מקבל למעשה תקופת מאסר.

ואיך תפקחו על ביצוע השלילה? הרי עד היום מי שקיבל שלילה והחליט לא לשחק עלפי הכללים, נהג גם נהג ברכבים ולא נעשה נגדו כמעט כלום. ומה נרוויח משלילה ל 1/2 שנה? האם אותו אדם בהנחה שאינו בעל רכב פרטי ינהג טוב יותר לאחר שיהיה 1/2 שנה ללא נהיגה? בטוח שלא!

אז מה אנחנו מנסים להשיג? אנחנו מנסים להשיג עונש שמצד אחד יחבר את האדם למעשה ומצד שני יהיה בר ביצוע ובר אכיפה. אני מציע שההשתתפות העצמית בתאונה, או אחוזים ממנה, במידה ונגרמה באחריות הנהג, יורדו מתקציב הנהג. בנוסף אפשר לתת שלילה קצרת טווח לשבועיים. מטרידה אותי עכשיו, בעקבות הצעתי, השאלה למה מתקבל אצלי הרושם שאת הרפורמה יבצעו רטרואקטיבית רק לגבי בני משק?

רוח המצב

שלום,

קוראים לי מ' ויש לי כמה דברים אליכם. כבר הרבה זמן שאני מסתובב כאן בהרגשה מעיקה שהולכת וגוברת. פעם הייתי מסתובב פה בין האנשים, הרשאים, הבתים, הילדים. תמונות של חיוכים, ידיים מחזיקות ידיים, כינויי חיבה, בריכה, לונה פארק, סופגניות בחדר האוכל, משלוח עופות, ברקע זמזום רחוק של מוסיבציה. אני מתחיל לחייך... עוצם עיני ומתמכר... טובי טובי ממסרה... האילנות כל כך כבדים... בבת אחת אני פוקח עיניים. מזכיר לעצמי להפסיק עם זה, סתם מכאיב ומיותר. מה שהיה היה. אני חוזר להכרה מלאה והמועקה חוזרת. כל יום שעובר מגביר אותה, ובזמן האחרון אני גם מרגיש שכולם מדברים עלי, מצביעים. זה לא מאתמול, זה בא בתקופות. כשסגרו את חדר האוכל, באתם אלי בתלונות. כששמתם לב פתאום שבני משק לא חוזרים, האשמתם אותי, כמה טוב שאפשר להאשים מישהו. גם אתם עשיתם את זה. כן כן, גם את ואתה וגם הוא. כל כך כדרך אנב אתם עשיתם ועושים את זה, עד שאפילו לא עצרתם פעם לרגע לשאול את עצמכם אם אולי זה אתם? אולי אתם לא בסדר?

אוקיי, יכול להיות שלא השתדלתי מספיק. נניד שיש לכם סיבות לכעוס. אבל רחילק, תראו מה קורה פה: מויכוח לניסימי פרצה מלחמה בינינו, או יותר נכון, מצב אש חד צדדי מכיוונכם אלי. הרבה לילות וימים עברו עלי עמוסים רגשות אשמה שהתנקזו עם הזמן לבדידות מזהרת. רק מי שחווה על בשרו כזאת בדידות יכול לדעת שהיא מולידה לעתים תופעות לא צפויות, מפחידות, מלחיצות... מה שנקרא בענת המוסדות: חריגות.

כך קרה שאחרי תקופה ארוכה שבה רק ריכלתם, עשיתם מעשה וכינסתם פורים כדי לדון בי. כל מפנש כזה הביא איתו תקוה מסויימת. עצם הדיון מביע, לכאורה, אכפתיות. אבל כמה צפוי, שוב ושוב התברר שהכל כסת"ח, כל פעם תחת של מישהו אחר, או נסיון לעשות רושם על עצמכם.

אחרי כמה פעמים התבררה לי האמת הצורבת: אתם לא באמת רוצים לעזור לי. בצורה מתוחכמת מעין כמות אתם מעמידים פנים כאילו אני מעניין פה מישהו, ממלאים את חובכם המצפוני (למי שיש) ומחזירים אותי לערימת הניירת לטיפול עד שתחפצו שוב להסתלבט על מישהו או להכנס במישהו. ומי אני שאניד משהו בכלל? אתם בסדר, שיפה מצויינת.

אבל דבר אחד דפוק בשיטה הזאת שלכם. אם אני נשארתי ממורמר, פגוע וסחוט מהתנגנוניות, שבר כלי ואתם רק עשיתם כאילו, בזכותם אפילו את האין כוחות שלכם, אז מה?

מתישהו, אולי בעוד 5 דקות, אולי מחר, אולי בעוד חודש תזרחל לעברכם התולעת. תולעת הריקנות. היא תעלה על הרגל ותעיפו אותה בבעיסה. היא תחזור שוב ושוב להציק לכם עד שלא תוכלו יותר להתעלם מקיומה. וכל הפורומים שבעולם לא יעזרו, ולא ועדות אד הוק ולא אקמול ולא פרוזק ולא ויסקי (טוב, אולי). ואני שהייתי שכבת ההתנגנות הקבועה שלכם, כבר שבור ומרוסק וממש לא בז' שלי להתמודד עם התולעת בשבילכם, זהו.

אז יש לי רק טיפ קטן For old times sake: אל תחכו לתולעת. תסתכלו על עצמכם (לא משהו אבל יש פוטנציאל) ותתחילו משם את הטיפול המונע. אם בכל זאת מתחשק לכם תולעת, נא לפנות למערכת.

תנסו לקרוא עד הסוף לפני שתסתכלו מי כתב.

(רק עוד קצת)

כ

שלכם תמיד כי אין ברירה, המצב.

מכתב תשובה

הייתי רוצה להודות בתחילה לאדם בן-חנוך שלא רק קרא את עיתונינו , כופרי הדבר. אלא גם נתן פידבק למהדורה (תודתנו כמובן לכל חבר שמנסה לקרוא את העיתון). עיקר משנתו של אדם כפי שאני זוכר (עבר זמן מאז) ממכתבו הקצר היו:

- הצורך בהצגה של הצד השני בכתבות

-רמיזה לחד צדדיות הלא מובנת של העיתון , מבחינת הכתבות המובנות רק לצעירים (אולי !)

אני אנסה לספק הסבר לגורמים לתופעות הללו, ה"תפיסות" העומדות מאחוריהם וכן את רוח הדברים כפי שאני רואה אותם כרגע.

עיתון כופרי הדבר החל כניסיון לתת "קול" לצעירי כפר-הנשיא. אך לא פחות חשוב מכך לאפשר פעילות יצירתית שתהווה עיסוק אינטלקטואלי לצעירים בעלי כשרון ללא כתובת. העיתון עבר כמה "גלגולים" שנבעו בעיקר מחילופי עורכים : רז, עופרי , אילון , יבין, רוני וכו'... ומאנשים שהיו מעורבים בקביעת התוכן. לדוגמא: בתקופתו של רז תפס העיתון מתכונת סטירית מקבילה לעיתון האם (דברי) כדי לאפשר את המטרה שהזכרתי למעלה.

לאחר יציאתו של רז מהתמונה, עריכת העיתון עברה בעיקר לעורכים זמניים כמו, עופרי, אני ואילון מה שגרם לשינוי עיקרי בתפיסה. מצד אחד ניסינו להוציא משהוא יותר איכותי. משמע יותר מגוון שיכלול כמה שיותר ציירים, כותבים ומשוררים. מתוך הרצון לספק ביטוי לכמה שיותר קולות וכן ליצור מולטי מדיה שתיתן עניין לעיתון. אבל כדי לאפשר את הרבגוניות הזו נאלצנו לוותר על צנזורות ולהוריד הנחיות של "חייב בחתימה".

צעדים אלו גרמו לכניסת חומר לא מובן לאכלוסיה המבוגרת שצריכה להבין את הביקורת ולקבל תמונה של רוח הצעירים. (מצד שני אני לא יודע כמה חברים מבינים את מה שכתוב בדפי מידע!) כאן נתקלנו בבעיה מכיוון שראינו בחופש הכתיבה מעיין הגשמה של רעיון האינטגרציה הגילאית בקיבוץ. טיבו של הרעיון הוא, שמכיוון שיש פער גילים ועניין, נוצר בקיבוץ מצב של עימותי כוח הנובעים מחוסר היכרות מסוים ביניהם.

טוב אז עד כאן ניסיתי להסביר את חלקה של האי מובנות של העיתון .
 אבל אני חושב שרוב החד צדדיות נובעת מסיבה אחרת לגמרי וכאן אני
 צריך לחזור לתחילתו של "כופרי":
 כמו שאמרתי העיתון יצא במטרה לתת קול לצעירי הקיבוץ .
 וכאן עולה השאלה - למה צריכים צעירי הקיבוץ עיתון משלהם אם ישנו
 כבר עיתון הנקרא "דברי" שלא פעם ולא פעמיים התפרסמו בו כתבות
 של צעירים?
 התשובה לכך נעוצה בכמה סיבות. אחת היא שהוא נותן אפשרות לביטוי
 יצירתי . ו השניה היא שהצעירים הרגישו שאין להם מספיק ביטוי
 ב"דברי" והם לא יכלו להביע בו את רגשותיהם.
 ולכן כופרי הדבר צריך להיות חד צדדי, כי לא משנה מה נכתוב הוא יהיה
 חד צדדי לגבי מי שהוא לא אנחנו .
 לאנשים אלה "אדם" וכל שאר הכותבים ל"דברי" יש מען ואנו נשמח
 לקבל כל פידבק כי הרי זה אומר שאנחנו עושים משהו .
 בכל מקרה במציאות בה צעירים לפני צבא עם משכורת מינימום לא
 יכולים לגמור את החודש בגלל שהם אוכלים פי 3 ומרוויחים חלקי 3
 והמחירים בלתי אפשריים .
 או אפילו כאנשים צעירים שחיים שינוי בחברתם, ביקורת חייבת להיות
 וביקורת תהיה .

יבין.

חדש על המדרה!

רשימת הספרים המומלצים ע"י מערכת כופרי
עלילות הצימר הנטוש - קורין שפרונג
מי הזיז את הגבינה שלי לעגלה הבשרית? - מוישה
Bloody Finger - אולפניסטי כפר הנשיא

סרטים

אספרסו של חצות - תפקיד ראשי: עמוס ניצן.
מבצע 221 - הפקה, בימוי, משחק, צילום ועריכה: נחמן כץ.
זעקה באפלה - ניצבים ושחקנים ראשיים: דיירי שכונת הפאב.
החתונה של (האחות של) החבר שלי - שחקן ראשי: זהר דבולט

המערכת תקבל בשמחה עוד המלצות.